

OTTHONUNK, A GYÜLEKEZET - KÓRHÁZBAN A GYÜLEKEZET

A Debrecen-Nagytemplomi Református Egyházközség első gyülekezeti tábora Telkibányán volt, ahová férjem és két fiam is jelentkezett. Az első próbát aztán folyamat követte, hisz legnagyobb csodálkozásomra az én életem párja, aki a kényelmet, a finom falatokat, s leginkább a család közösségét szerette, szinte megmagyarázhatatlan módon – illetve van magyarázat: a Szentlélek munkája az Ő életében itt teljesedett ki – évről évre elmaradhatatlan résztvevője volt a nyári tábornak. Szinte a tavasz beköszöntével elkezdett készülni, Romhányi verseket tanult, a viccrepertoárját bővítette, s várta az indulás napját. S ez így ment egészen 2008-ig.

Abban az évben Balatonfenyvesre utazott a gyülekezet közössége. Június elején még fontolgattam, hogy befizetem a költségeket, de látva, hogy hol kórházi kezeléseim alatt, hol kicsit itthon tartózkodhat a férjem, bölcsebb dolog volt odázgatni a döntést. Naponta szóba hozta, hogy megyünk-e? Ma is összeszorul a szívem, emlékezve a készülődésére. Kis noteszbe írogatta, hogy mit csomagoljak be neki. A bőröndöt előkészítettem, de sajnos az utazótáska került gyakrabban használatba, hisz a kivizsgálások, kezeléseim szólították el itthonról. Igen renitens beteg volt, egy alkalommal például se szó, se beszéd, a kórteremben átöltözött utcai ruházatba, köszönt a betegtársának, s bezárta maga mögött az ajtót. Kezelőorvosom telefonhívásából tudtam csak meg, hogy önként távozott, köznapi nyelven: megszökött. A magyarázattal persze kész volt, fontos meccset kell megnéznie a tévében, s ezt a korszak sör nélkül nem lehet élvezni, a nővérek pedig hiába ostromolta reménykedve a kérésével. A jörelkü orvosom aztán engedélyezte a vasárnapi ebédet is, de ezt követően a kimenő lejárt!

Július 3-án épp a táborról beszélgettünk, amikor heves rosszullét fogta el, mentőt hívtam, szirénázva érkeztünk a klinikára. Estére jobban lett, de szobafogságban kellett maradnia. Javasolta, hogy a táborba menjek el egyedül. Mennyire gondolta komolyan, nem tudom, hisz naponta elmondta: úgy akarok meghalni, hogy itt ülsz mellettem, s fogod a kezemet. Talány volt mindannyiunk számára, hogy mit hoz a jövő? Az állapota nem kecsegtetett semmi jóval.

A következő naptól új életritmusunk született. Legkésőbb reggel hétre már benn voltam a kórteremben, s este 10-kor köszöntem el tőle. Nem ette meg az ott kínált étkeket, de elmondta, mit kíván másnapra. Két hűtőtáskával felszerelve jártam a klinikára. Az egyikben jégakkumulátorral a hideg élelmek és a víz, a másikban forró vizes palackokkal az éjszaka megfőzött ebéd. Napközben beszélgettünk, néha szunyókált, addig végeztem az olyan feladataimat, ami egy betegágy mellett is megoldható. Nehezen mozgott, körülbelül két hétig még egy-egy kis sétát is bevállalt, de aztán más lehetőség hiányában, főleg lányom segítségével kerekesszékekbe segítettük, s így mentünk levegőzni.

A táborról nem feledkezett meg, gyakran emlegette, hogy kik lehetnek ott. Vajon miről beszélgetnek? Van-e mókamester? A július 7-13-ig tartó időszakban nem volt nap, hogy valamilyen módon szóba ne kerüljön a gyülekezet. Annak örült, hogy itthon maradtam. Az

orvosokban felmerült a gyanú, hogy talán sebészeti beavatkozásra lesz szükség, így a belgyógyászatról költözködni kellett a sebészetre. Egyre türelmetlenebb volt, s egyre gyengébb. Természetesen érthető volt, hisz nagyon jól tudta, ha nem is beszélt róla, hogy visszafordíthatatlan az állapota. Július közepén, a táborból való hazaérkezés után kereste fel Vad Zsigmond esperes úr, aki időt szakított a beteglátogatásra. A férjem öröme elmondhatatlan volt. A beszélgetés közben esperes úr elújságotla, hogy gondoltak rá a táborban, s ennek jelét is adták, egy kis köszöntő mondattal: „A Balatonfenyvesi Gyül. tábor minden résztvevője imádságos szívvel, szeretettel köszönt Benneteket és kíván testi-lelki erőt.” Ezt a mondatot a tábor minden ott lévő tagja aláírta.

Esperes úr átadta ezt a lapot, melyen a mondatot körbeszöve 141 aláírás szerepelt. Imádságra hívott bennünket a kedves látogató, meghatódott férjem a közösen elkezdett úri imát már nem tudta végigmondani, súlyos légzészavar lépett fel. Talán a hirtelen jött öröm miatt, vagy a test nagyon beteg volta miatt, de pillanatokon belül az intenzív osztályra került, lélegeztető gép segítségével tudták életben tartani.

Pár nap múlva a gépről lekerült, de a benn töltött idő ezután már hol osztályon, hol intenzíven telt. Ám a gyülekezet közösségében. Számára nagy kincs volt ez a lap, naponta felolvastatta a neveket. Az intenzív osztályon is, ahol beszédhelyzet hiányában a tenyerembe írta ujjával: névsor, olvasni! A műtét előtt és után is. Gyakran kérdezett személyeket, hogy ő is ott volt? A kórházban töltött hét vasárnapból összesen hat adatott meg neki, amikor - mint korábban is – készült az istentiszteletre. Összeszedte erejét, a lelkét ünneplőbe öltöztette, s ez kiült az ábrázatára is. Engedélyt kaptunk, hogy az autóba kivigyük, s ott rádióban hallgatta az igehirdetést. Az imádságot várta a legjobban. Elégedetten nyugtázta minden alkalommal, hogy érte is szólt az ima. A záróének után következett a névsor! Az ünnepnek fontos része volt. A neveket hallva el-elmosolyodott, s ahogy telt az idő, úgy lett egyre szótlanabb, csak a tekintetével jelezte, hogy ez nagyon jól esik neki. Augusztus 17-én volt az utolsó autós-rádiós istentisztelet. 22-én a délelőtti órákban olvastam utoljára a jeles névsort, ami valamelyest egy óriási, lélekkel, jóssággal, szépséggel teli szív volt a számára. Jobbik felem mellett ültem ennek a napnak délutánján is, fogtam a kezét, így fejezte be földi pályafutását. Arca kisimult, nyugalom áradt szét élettelen testében. Angyalok seregét éreztem körülöttünk, akik lelkét a mennybe vitték.

A névsort megtartottam, néha előveszem, emlékezem. Micsoda ereje van most is! Azóta sokan elköltöztek már az örök hazába, a fiatalok felnőtté lettek, a gyerekek többsége a gyülekezet közösségében tevékenykedik, házasságok köttettek az ott nyaralók között, akik már nem ebben a gyülekezetben tagok, többnyire Isten útján járnak más településen, más közösségben. S én minden tollat ragadó kicsi és nagy, fiatal és kicsit korosabb embernek, gyülekezeti tagnak és lelkésznek nagyon hálás vagyok, hogy ily módon adott lelki közösséget egy nagyon beteg, de gyülekezetét végtelenül szerető embernek. A 2008-as nyarunkon is otthonunk volt a gyülekezet, csupán a helyszín változott, a templom helyett a kórház, de Isten kegyelméből a közösséget ily különös csodát kapva éltük meg minden áldott napon.

Dr. Bács Jenőné Asbóth Vanda

Nagy Mariann Tuzsina
 Nagy Edit Ferenc
 Hadházi Dániel
 Mikucz Uldoma
 Menei Sándor
 Barcza Eszter
 Faragó Nelli
 Koldos Péter
 Pethő-Nagy Katalin
 Szabó István
 Rácz Hanna Viktória
 Györi Rebeka
 Dobi János
 Flitz György
 Balogh Mihály
 Zoltán Gábor
 Lajos István
 Vidnyánszék
 Péter Edit
 Györi Anna
 Kád Béla
 Kiss Margit
 Kiss Éva és Zoltán
 Vári János (hidgortol!!!)
 Flócz Dóra
 Kunli Botond
 Hadházi Andrea
 Hadházi Barnabás és Éva
 Hadházi Levente
 János Edit
 János Alex

Vári Judit
 & Kád Ferenc
 Vad Bence
 Marosi Eszter
 Petró László
 Hírási Debra
 Pálfi Péter
 Dr. Mellyhugyi Györgyi
 Molnár Jenőné
 Molnár János
 Kád Barnabás
 Kád János

A Bolotov-forgó Csillag
 talán minden résztvevője
 imádják és szeretik,
 szeretettel köszönt
 Benneteket és kíván
 testi-lelki erőt.
 2008. július 7-13.

Saláiki Salómoné
 M. Kriszta
 Mihály Gergely és család
 Kerekes Ágnes
 Faragó Tamás
 Róthy Sándor
 Barcza Benjamin
 Csáthy Sándor
 Kunli Borka
 Barkó Sándor
 Bólyi Zoltán
 Mészárosné
 Borla Anna
 Vad Réka
 Szabó Péter
 Lajosné Monika
 Lilla, Mera
 Varga Krisztina
 Méri Gábor
 Péter Ferenc és
 családja
 Kád Péter és
 családja
 Tartsanak meg az Isten velem
 szülőim köztünk Zsolt bátyám
 Csorba Gergely
 Csorba Mária Edit
 Csorba Anna, Zoltán
 és Pócs László
 Juhász László / Tartsanak meg
 kedves...